

Feliços de tenir claredat sense veure-hi

De vegades, davant de situacions adverses i de desànim, ens cal veure signes de què els nostres grans ideals, el diàleg i la fraternitat, són possibles i així obrir novament el cor a l'alegria i a l'esperança. Pot passar que algú ens expliqui la seva experiència al respecte i ens vulgui transmetre l'alegria que ha sentit, però no sempre aconseguim acceptar aquestes vivències indirectes; un vol *veure* i *tocar* personalment.

Al llarg de la història, han estat molts els que han viscut per la fraternitat i així, de generació en generació, aquest ideal que ens porta a dialogar amb tots, és impulsat i transmès per aquells que al seu torn han avançat en el projecte, comunicant fidelment els seus passos i actuant coherentment.

Així, també nosaltres hem descobert el valor de la fraternitat i del "diàleg als quatre vents". Hem conegut els seus efectes a través de les pròpies experiències quotidianes i de la vivència d'altres, i llavors ho acceptem i assumim sense veure-ho totalment realitzat. Per això "som feliços".

Per viure aquesta IDEA, Chiara Lubich ens convida a creure que posseïm la mateixa capacitat per viure pels nostres grans ideals que aquells que ens els han transmès. Aquests ideals es troben en el més profund del nostre cor i podem comprendre'ls en profunditat descobrint la importància d'estar, dos o més germans, units i lluitant per les mateixes idees. És una invitació a creure en la potencialitat de l'amor recíproc, sense esperar suports o signes per avançar en la nostra vida. I encara que la meta pugui semblar llunyana o ens trobem en situacions difícils o circumstàncies que semblen impossibles de superar, no dubtem que, si ens mantenim fermes en el nostre ideal, sentirem que l'amor ens acompanya deixant empremta en la història.

Anne és una jove australiana nascuda amb una discapacitat greu. Ella explica: "*Durant la meva adolescència em preguntava per què no havia mort de seguida, tal era el pes de la meva dificultat. Els meus pares em donaven sempre la mateixa resposta: 'Anne, creu en l'amor'. Davant les meves limitacions físiques, em van ajudar a no deixar-me abatre per les dificultats, sinó a tractar d'estimar els altres. Vaig veure canviar moltes situacions al meu voltant i altres persones van començar, al seu torn, a estar més obertes amb mi i amb els altres. Del meu pare vaig rebre un missatge personal que havia d'obrir després de la seva mort, on estava escrita només una frase: 'La meva nit no coneix la foscor'. Aquesta és la meva experiència diària: cada vegada que trio estimar i servir a qui tinc al costat, les tenebres desapareixen i puc experimentar que l'amor m'acompanya sempre*".